

РЕШЕНИЕ

№ 3355

гр. София, 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2513** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Делото е образувано по жалба на Ц. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 3, чрез адв. П. А. В., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 54/18.02.2021 г., издадена от Изпълнителния директор на Държавен Фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която е прекратено служебното и правоотношение на основание чл. 108 и чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, поради това, че държавния служител не се е явил да заеме реално предишната длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебно решение № 7743/09.12.2019 г., постановено по административно дело № 7115/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 1371/03.02.2021 г., постановено по административно дело № 8599/2020 г. по описа на ВАС.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта. Твърди се, че същата е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби на закона, поради което се иска нейната отмяна. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

Ответникът – Изпълнителен директор на Държавен Фонд „Земеделие“, редовно

уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт В., която моли съда да отхвърли депозираната жалба, претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От административната преписка се установява следното:

С Решение № 1371/03.02.2021 г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по административно дело № 8599/2020 г. е оставено в сила Решение № 7743/09.12.2020 г. по административно дело № 7115/2019 г. на АССГ, с което е ОТМЕНЕНА Заповед № 1533/03.06.2019 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ за прекратяване на служебното правоотношение на Ц. А. С., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл. Съдебното Решение на ВАС по административно дело № 8599/2020 г. е окончателно и е влязло в сила на 03.02.2021 г.

Ц. А. С. в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е подала лично до Изпълнителния директор на ДФЗ, както следва: Заявление с вх. № 02-6500/786/05.02.2021 г.; Заявление с вх. № 02-6500/786/10.02.2021 г.; Заявление с вх. 02-6500/786#3/15.02.2021 г. и Заявление вх. № 02-6500/786#4/17.02.2021 г. (л.21-24), с които същата е заявила желание и готовност да заеме длъжността, която е изпълнявала, преди да бъде прекратено служебното и правоотношение. В така подадените заявления, жалбоподателката е помолила да и бъде заявено къде и кога да се яви. Същата е посочила адрес и телефон, на който да бъде информирана от органа по назначаване за неговото решение. Заявленията са подадени лично в деловодството на ДФЗ на втория, седмия, дванадесетия и четиринадесетия ден от влизане в сила на решението на ВАС.

На 18.02.2021 г., Изпълнителният директор на ДФЗ е издал процесната Заповед № 54/18.02.2021 г. за прекратяване на служебното правоотношение с Ц. А. С., считано от 18.02.2021 г. Според мотивите, изложени в нея, държавният служител не се е явил да заеме реално предишната длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на Решение № 1371/03.02.2021 г., постановено по административно дело № 8599/2020 г. по описа на ВАС. Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателката на 19.02.2021 г., видно от приложено по преписката известие.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства-копия на цитираните по-горе заявления и от протоколна тетрадка за посетители, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи:

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна, за която е налице

правен интерес от оспорването, депозирана е в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок. Разгледана по същество същата е основателна.

Оспорената Заповед № 54/18.02.2021 г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл във вр. с чл. 10, т. 9 от Устройствения правилник на ДФЗ.

Настоящият съдебен състав счита, че оспорваният административен акт е постановен в нарушение на основни принципи в административния процес, установени в чл. 4, чл. 6 и чл. 8 от АПК – принципите на законност, съразмерност и равенство. Освен това актът – предмет на съдебния контрол за законосъобразност, е издаден и при липса на предпоставките на посоченото в него правно основание – чл. 103, ал.1, т. 2 от ЗДСл и в противоречие с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, регламентира правната възможност за държавния служител да бъде възстановен на предишната длъжност, ако същият се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния или на съдебния акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. На това право на държавния служител съответства задължение за органа по назначаването да го възстанови на длъжността, която е заемал преди незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение, установено с влязъл в сила съдебен акт или отменено от административния орган.

В нормата на чл. 103, ал. 1 от ЗДСл, са посочени общи основания за прекратяване на служебното правоотношение сред които и неявяване на служителя да заеме предишната си длъжност в двуседмичния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, когато актът за прекратяване на служебното правоотношение е бил отменен от органа по назначаването или от съда (т. 2).

В конкретния случай не е спорно между страните, че служебното правоотношение с Ц. А. С. е било прекратено с предходен акт на органа по назначаването – Заповед № 1533/03.06.2019 г., който е отменен с Решение № 7743/09.12.2019 г., постановено по административно дело № 7115/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 1371/03.02.2021 г., постановено по административно дело № 8599/2020 г. по описа на ВАС, влязло в сила на 03.02.2021 г.

Следователно, съобразно правилата за броене на сроковете, установени в чл. 60, ал. 4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), двуседмичният срок в който жалбоподателят е имал право да заяви готовността си да заеме предишната си длъжност, е изтекъл на 17 Февруари 2021 г., сряда – присъствен ден.

Спорен е въпросът дали жалбоподателката Ц. А. С. се е явила в съответната администрация – ДФЗ, да заеме предишната длъжност, в преклузивния двуседмичен срок.

Отговорът на този въпрос съдът счита за положителен.

Въз основа на неоспорените писмени доказателства – Заявление с вх. № 02-6500/786/05.02.2021 г.; Заявление с вх. № 02-6500/786/10.02.2021 г.; Заявление с вх. 02-6500/786#3/15.02.2021 г. и Заявление вх. № 02-6500/786#4/17.02.2021 г. (л.21-24), настоящият съдебен състав приема за безспорно и категорично установено, че Ц. А. С. е упражнила в законоустановения срок правото си на възстановяване, съгласно чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. В тази връзка съдът съобрази, че ответникът не отрича факта, че същите са постъпили посочените по-горе дати и са регистрирани в деловодните регистри на ДФЗ с вх. № № 02-6500/786; 02-6500/786; 6500/786#3 и 02-6500/786#4.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства, а това е в тежест на ответника, заявленията да са били подадени по пощата или по друг начин, от което следва, че същите са подадени от жалбоподателката в администрацията на ДФЗ. Следователно на 05.02.2021 г. (датата на подаденото първо заявление) Ц. А. С. се е явила физически във ДФЗ с намерение да заеме предишната си длъжност, което е декларирала изрично, както в първото, така и в останалите три такива, депозиращи в законоустановения двуседмичен срок.

Извод, че жалбоподателката Ц. А. С. не се е явила физически в ДФЗ в периода от 04.02.2021 г. – 17.02.2021 г. не следва и от представеното по делото копие на извлечение от тетрадка – протоколна книга, за която се твърди, че се попълва при влизане в ДФЗ на лица, които нямат достъп чрез лична електронна карта. Така представената „тетрадка“ не е прошнурована, пронумерована и липсват данни на кого е възложено воденето на регистъра, този регистър входящ ли е или изходящ или и двете, какъв е редът и основанието за воденето му, респективно къде е мястото на което стои и се попълва.

По делото не са ангажирани доказателства дали и кога цитираните заявления са достигнали до съответните длъжностни лица в ДФЗ, на които да е било възложено да удостоверят факта на „явяване“/„неявяване“ на служителката да заеме предишната си длъжност. Настоящият съдебен състав приема, че с подаване на Заявлението за възстановяване на държавна служба на 05.02.2021 г. в което и да е деловодство на ДФЗ жалбоподателката е изпълнила условието да се „яви“ в съответната администрация и недвусмислено е афиширала готовността си да заеме предишната си длъжност.

Ето защо, намира, че не е било налице посоченото в оспорваната заповед основание за прекратяване (поредно) на служебното правоотношение, регламентирано в чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. В тази връзка, съдът счита, че действията на ответника следва да бъдат квалифицирани като превратно упражняване на власт, тъй като имат за цел и краен резултат да не бъде реално възстановена служителката Ц. А. С. на заеманата от нея длъжност „Директор“ в Дирекция „Договоряване по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, ДФЗ. До този извод води и фактът, че процесният административен акт е предхождан от заповед за прекратяване на служебното правоотношение на различно правно основание, отменена с влязъл в сила съдебен акт.

Съдът приема още, че действията на Изпълнителния директор на ДФЗ са в

противоречие с принципа на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК, който повелява административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Неизпълнението на влязлото в сила Решение № 7743/09.12.2019 г., постановено по административно дело № 7115/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 1371/03.02.2021 г., постановено по административно дело № 8599/2020 г. по описа на ВАС, влязло в сила на 03.02.2021 г. и издаването на последващ незаконосъобразен акт за прекратяване на служебното правоотношение с Ц. А. С. не може да се квалифицира нито като добросъвестно, нито като справедливо, а може да се определи единствено като злоупотреба с власт.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед № 54/18.02.2021 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Жалбоподателят претендира сторени по делото разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, в размер на 1 000 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден такъв, държавните такси, разноските в производството и възнаграждението за един адвокат се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказа. Жалбоподателят следва да представи доказателства, че е уговорил и реално заплатил адвокатското възнаграждение, посочено в списъка с разноските. Представеният по делото Договор за правна защита и съдействие /л.8/, установява договорено и заплатено в брой от жалбоподателя възнаграждение в размер на 1 000.00 лв. Ответната страна е отправила възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 на чл. 8, възнаграждението е 500.00 лв.

Съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение, договорено в двоен размер, не е прекомерно. Същото от една страна отговаря на фактическата и правна сложност на делото, която съдът определя като невисока, а от друга държи сметка за специфичните отношения между клиент и адвокат, които също подлежат на оценяване. Ето защо, в тежест на ответника следва да бъдат възложени всички сторени от жалбоподателя разноски.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 18-ти състав на основание чл. 172, ал. 2 от АПК:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 54/18.02.2021 г., издадена от Изпълнителния директор на Държавен Фонд „Земеделие“, с която е прекратено служебното правоотношение на Ц. А. С., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 108 и чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие“, представляван от Изпълнителния директор, с адрес: 1618 С., [улица] да заплати на Ц. А. С., ЕГН: [ЕГН], сумата 1000.00 лв.

(хиляда лева) – разноси по административно дело № 2513/2021 г. по описа на АССГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град до страните и СГП.

СЪДИЯ: